

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Scholastico. 289.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Θεοδοσία σχολαστικῶ. σση.

Ο μὲν νόμος, ὃ σοφὲς, ἄριστον ἔστι ἰσχυρῶς καὶ δέουσα, οὐ τὴν ὀρθὰ βα-
δίζοντας ἐπανορθῶν, ἀλλὰ τῆς
ἀτακτουμένων τὰς ὁρμὰς παραστρέ-
λων. διὸ καὶ Παῦλος ἔφη, δικαιο-
νομος οὐ οὐ κείται. τὸ δὲ εὐαγγέλιον
φιλοσοφίας ἔστι ἡσυχαστικόν, οὐ φέ-
βη τοῦτο, ὅσον ἐπαγγελίας ἀνα-
πνεύου τῆς φιλαρέτων τὸν πόνον,
οὐκοῦν οἱ τῆς πειθόμενοι, οὐ φέβη
τῶ νόμος, ἀσπόμενοι δὲ τῶ βελτίονος
τῆς ἀρετῆς ἀσπίξ ἔχονται.

Ἰσιδώρα σχολαστικῶ. σση.

Ἀπὸ τῆς γνώμης, ὃ βέλτερον, καὶ
πράγματα κρίνεται. Διὸ τὸ ὁ
πράσας μὲν ἕκων, οὐκ ἀπεικονῶν δὲ
τῶ σπικτείναντος μὲν, οὐ τῶ δὲ,
παρατηρῶν, ἐναγέστερος εἶναι κέρι-
ται. τῶ πλὴν μὲν ἐκούσιως πρῶσαι-
ται, πάντως καλῶς ἔσται. τὸ δὲ ἀκού-
σίως σπικτείνανται, συζητήσονται. ὡ-
σπερ γὰρ εἰ ξίφος τις λαβὼν, τὰς
ὀδοὺς πεινοσείη, βελόμηνος σπικ-
τείναντα, μὴ εὐρὸν δὲ ἐπανελάθῃ
ἀσφατος, οὐκ ἂν ἀσφύροι τὸ ἀν-
δροφόνος εἶναι, οὐ γὰρ τοῦ ὅτι χει-
ρήματος, οὐ τῶ σπικτείναντος τοῦ-
τος εἶναι κρίνεται. ἔτω καὶ γυνὴ κομι-
δὴ χαλωπιζομένη, καὶ ἀφ' ἧς τῶ τοῦ
πλὴν ἀγροῦν ἐμβάλλουσα, ἢ ἀφ' ἧς
θεύδων πεινοσείη, ἢ να νέους θη-
ρεύσῃ, καὶ ἀσφάρτη τῆς θήρας, ὡς
θηρεύουσα κατακρίνεται. τὸ γὰρ αὐ-
τῆς πᾶν πεποιήκε, τὸ δηλητήριον κε-
ρασαῖα, καὶ τὰ λίνα ἀναπετάσασα,
καὶ πλὴν παρὰ μετὰ πάσης ἀκρίβειας
ἤσασα. εἰ δὲ καὶ ἀνὴρ διὰ τῶ τοῦ
χαλωπιζέτω, ἀσελγέστερον ἢ κατ'
ἀνδρα, καὶ ἔπος ἀπαραίτητον ὑφέξει
δίκην. καὶ μὴ εὐρεθείη, ἢ πλὴν κινεῶ-
να πίνουσα. εἰ δὲ ἢ μὲν γυνὴ σεμνῶς
καὶ σωφρόνως καὶ κοσμίως βαδίσει,
ἰδὼν δὲ τις πρῶτη, ἢ δὲν παρὰ πλὴν
ὀραθῆσαι, ἀλλὰ παρὰ τὸν πρῶτοντα.

Theodosio Scholastico. 289.

Lex, vir sapiens, optimum est integra-
tis documentum, non eos, qui rectum iter
tenent, corrigens, verum eorum, qui petu-
lanter se gerunt, impetus reprimens. Ob-
idque etiam Paulus dixit, Iusto non est
posita lex. At verò Euangelium cohortatio
est ad philosophiā, quippe quod proborū
viroŕū cupiditatem, non tam metu, quàm
promissis erigat. Quamobrē qui huic ob-
sequitur, non legis timore, sed eius, quod
melius ac præstantius est, electione, virtu-
tem mordicū retinet.

Isidoro Scholastico. 289.

A voluntate animique destinatione, vir
optime, res perpenduntur. Quò fit, vt qui
sponte aliquem sauciarit, nec tamē inter-
fecerit, eo, qui non sponte atque consultò
interemerit, sceleratior esse iudicetur;
ac proinde is qui dedita opera vulnus in-
tulit, omnino puniatur, qui autem haud
voluntariè occiderit, veniam obrineat.
Quemadmodū enim si quis accepto gla-
dio vias circumceat, vt aliquem obruncet,
eum autem minimè nactus, infecto nego-
tio redeat, non propterea homicidij cri-
men effugit (siquidem ex conatu, animiq;
intentione, non ex euentu, talis esse iudi-
catur: eodem modo mulier quoque ornā-
di corporis nimitū studiosa, atque ob eam
causam in forum se conferens, aut per fe-
nestras prospiciens, vt iuuenes irretiat,
etiam si à conatu suo excidat, tamen, per-
inde ac si eos irretiisset, condemnatur. Id
enim omne, quod in ipsius potestate erat,
effecit, vt quæ & venenum miscuerit, &
retia expanderet, & laqueos omni studio
ac diligentia statuerit. Quòd si vir item ob
eandem causam lasciuens, quàm virum
deceat, se ornarit, ipse quoq; acerbissimas
pœnas omnino pender, tametsi etiam nul-
la reperiatur, quæ poculum bibat. At verò
si mulier grauitè & pudicè atque honestè
incedat, eam autem conspicatus quispiam
vulneretur, hoc non mulieri conspecta,
sed ei qui vulneratus est, assignari debet.

Gg

Eodémque modo si vir grauibus & concinnis gressibus incedat, ac mulier quædã co conspecto saucietur, id non viri, sed eius quæ sauciata est, culpa cõtingit. Quòd si quis hæc ita se habere neget, is perturbatione atque confusione omnia implebit, atque & Saram & Iosephum, & Susannam in crimen vocabit, proptereaquòd alij his conspectis vulnerati sunt. Illa enim Pharaonem, alter dominam, postrema illud impudicorum hominum par cepit. Quòd si illi non modò ab omni reprehensionis nota immunes sunt, verùm etiam laudem omnem excedunt, profectò qua ratione ipsi culpa liberantur, eadem quoque oratio ea, quæ eos incessit, qui, cum nihil minus captent, aliquem vulnerant, refutatur.

Theodosio Presbytero. 291.

Qui pretiosissima sacerdotij corona redimici sunt, virtutibus potiùs quàm pecuniis & opibus affluere debent, & voluptatem instituto suo congruentem existimare temperantiam, ac nõ ventri, nec iis, qui ventrem sequi solent, affectibus cedere. Neque enim potestatem in cupiditatum subministracione, sed in patientia & laborum tolerantia, sitam esse arbitrari convenit. Quòd si pro veritate quoque aut pietate periculum proponatur, eos mortem fugere minimè par est: risum enim sui excitarent, si metu frangerentur, at non libenter ed pergerent, quò cum peruenerint, spes est fore, vt ea re, quã per omnem vitam cursum expetebant, potiantur. Diuinam autem societatem expetebant.

Sereno Tribuno Notario. 292.

Vera nobilitas à probis moribus conflari nata est, ac firma & stabilis dignitas virtute comparatur. Quòd si quis nec à splendidis maioribus ortum trahens, nec morum probitate coornatus dignitatem (quã spadones vendunt, atque imperatorum, ne nobilium quidem fortasse, manus largiuntur) pecunia sibi compareret, haud est,

εἰ δ' ὁ μὲν ἀνὴρ σεμνοσφραγῆς καὶ ἀρμυδῆος βαδίζοι. ἰδοῦσα δὲ τις τρωθεῖν, οὐδὲν παρὰ τὸν ἀνδρα, ἀλλὰ παρὰ τὴν τρωθεῖσαν. εἰ δὲ μὴ φαίη τις ταῦθ' ἕτως ἔχειν, συγχύσας πάντα πληρώσῃ. καὶ τὴν Σάρρα καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τῆς Σουσάννας γράφεται, διότι ἄλλοι θεασάμενοι ἐπρώθησαν. ἢ μὲν γὰρ τὴν Φαρυῶν. ὁ δὲ τὴν δέσποιναν. ἢ δὲ τὴν Ξυωεῖδα τῆς ἀκολάστων ἐκείνων εἴλη. εἰ δὲ ἐκείνοι καὶ παράλειψαν οἱ ἀθρόον τρωθέντες, οὐ μόνον μέμψως ἐκπὸς τυγχάνουσι, ἀλλὰ καὶ ἐπαίνου σπαντός κρείττους εἰσιν, οἷς ἐκείνοι δαπύονται τῆς ἀπίας, τῆτοις καὶ ὁ καὶ τῆς μὴ θηρώντων μὲν, πτωσιότων δὲ ἀγαθὰ γράφεται λόγος.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. σςϞ.

Τοῖς τὴν τῆς ἱεροσολῆς πιαλφῆσατον σφραγῆτος ἀεικλειδῆος ἀρετῆς μᾶλλον ἢ ζῆλοισι δὶχρον ὄβη κομᾶν, καὶ ἰδοῦν τρεῖσιν ἡγεῖσθαι τὴν σωφροσύνην, μήτε γαστρί, μήτε τοῖς μετὰ γαστέρα εἰκοταῖς πάθειν. ἢ γὰρ χρῆστον τὴν ἐξουσίαν τῆς ὀπιθυμιῶν ζῆλοισι, ἀλλὰ τὴν καρπέλαι ἐξουσίαν ἡγεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ ἀρετῆς ἢ εὐσεβείας κίνδυνος παρῆιτο, μὴ φεύγειν τὸν θάνατον. γέλασα γὰρ ἂν δαπυδελιάσαντες ὀφλήσοιεν, εἰ μὴ ἀσμενοὶ ἐκείσε ἴοιεν. οἱ ἀφικουμένοι ἐλπίς ὄβη, ἢ διὰ βίβη ὄργω τυχεῖν, ἦσαν δὲ θείας συνστάσεως.

Σερίῳ τελέῳ νοταρίῳ. σσα.

Ἡ μὲν ἀληθὴς εὐγένεια δὴ τῶν πτωχῶν χρυσῶν συνίστασθαι πάρισε, καὶ τὸ βέλτομον ἀξίωμα δὴ ἀρετῆς παρρηγιεται. εἰ δὲ τις μήτε ἐκ πτωχῶν λαμπρῶν φύσις, μήτε ὑπὸ βότων ὀρθῶν κοσμημένος, ἀξίωμα εἰσὶν ἀγροῦσιεν, ὅπερ εὐνῆχει πτωχῶν σι, καὶ βασιλέων ἴσως οὐδ' εὐγενῶν